

то ми ся види, а іюще, и вѣрвамъ можа да кажа, че щатъ му помогна обстоятелствата за да постигне цѣльта си. Защото сега, освенъ че малко и голѣмо, но и самото Правителство іюще явно вика: „Просвѣщеніе“ и справедливостъ, а не както попереди: гоненія, тарафи и истедимизъ гиби. Тукъ хжкъ, мжкъ, нема, помѣжду си хоратуваме; не е ли така? Прочее, мы сега трѣба, на всѣкій начинъ да гледаме, както и на други направихме, да му подложимъ диняната кора и да му иструшимъ вратъ; мы, трѣба день и нощъ, на всякій начинъ, съ всици си сили, да сж трудимъ, за да изнамѣримъ причини, съ които да го почернимъ предъ чьорбаджіите?— Що ни трѣба народа?

Боянъ. На че азъ безъ да ся мысля изнамѣрихъ и му искруихъ най добри примки. А бе азъ ща кажа тжй: че, той, Чьорбаджіитѣ, катранъ тулумларъ нарича че, шкембетата имъ, отъ главитѣ имъ не различа, ща кажа іюще че, съ тѣхъ не щялъ да ходи, защото ушъ като шерабѣи, вината, отъ кжца до кжца упитвали.

Ща кажа че, незнай павугаву, въ церква да пее не ще, нито пакъ въ церква да ходи, мъртвите да упява неще, пакъ, на момите мига, билирдъ играй, по бираріити ходи, баловете посѣщава, на клавиръ свири, опери пее и други такива. Сега вы сж мыслете, тарафите си пригответе, пакъ да му усвѣтимъ маслуту. — Какво мысли той! макаръ и други? че, догдѣто сме мы тукъ, школки талжсжи, кой смей да ся приближи до училището!

Мирчу: А бе, и азъ зная какво да направя: като видя че ще вѣржи лой, призоваща го въ дома си на вечера, ща му потруша кокалите както трѣба, пакъ после азъ зная, какъ да ся извиня и ако ща, да си го и набѣдя.

Стоянъ: Туй-то, сега преди да сж разделимъ, пакъ ви казвамъ, добре да винмавате, защото лесно ни смѣкватъ чула и щатъ видя, колко масъ ни има грабнака. Анадѣнжъзъ ми? ай да си ходимъ. —